ASSISI-NYT – OKTOBER 2009

Basilica di San Francesco d. 19. september 2009
Højmesse, hvor tre brødre aflægger evige løfter

Kære Assisi-venner.

Her midt i oktober – i det fortsatte smukkeste vejr med sol og varme kan jeg konstatere, at sommeren i Midtitalien fortsætter ind i oktober måned, og egentligt efterår synes ikke at være lige om hjørnet. Selvom nattetemperaturerne er dalet til omkring 12-15 grader, er dagene fortsat til let sommertøj, uden at vi dog stønner af varme, som vi gjorde det i 6 uger i juli og august måned, der var præget af uafbrudt hedebølge. Jeg husker ikke en tidligere sommer i Assisi, hvor hedebølge med temperaturer på op til 37-38 gr. varede så længe uden pauser. Det må jo desværre tilskrives klimaforandringerne, som dog fortsat må kaldes milde og udholdelige i vor del af verden, mens mine tanker og medfølelse går til de områder på jorden, hvor ekstreme vejrforhold med usædvanlige storme og regnmængder, oversvømmelser og andre steder tørke sender millioner af i forvejen meget trængte brødre og søstre ud i endnu større lidelse.

Den globale opvarmning og de menneskeskabte klimaforandringer er som bekendt en af de allerstørste udfordringer i vor tid. Mine tanker går til FN's klimatopmøde i New York i september måned, hvor bl.a. Barack Obama igen talte ud fra sit brændende engagement for, at USA påtager sig sit ansvar som verdens eneste supermagt og spiller en ledende rolle i de løsninger med bl.a. de begrænsninger i $C0_2$-udslippet og fremme af grøn energi, som vil kunne holde temperaturstigningen nede på de 2 grader. Når USA virkeligt træder

i karakter på klimaområdet, vil flere af de store økonomier som f.eks. Kina og Indien følge trop.

I en verden med de store udfordringer omkring klimaløsninger, samarbejde og fred og en ekstremt friktions- og modsætningsfyldt tid i USA, hvor Obama og hans administration kæmper for fornyelser, er det en stor glæde for alle os, der længes efter kærlighed og broder-/søsterskab på jorden, at det d. 9. oktober blev offentliggjort, at Obama har modtaget verdens mest prestigefyldte pris, Nobels Fredspris for 2009. Med denne umådeligt vigtige anerkendelse af Obamas visioner og arbejde for internationalt diplomati og samarbejde kan vi med igen større optimisme holde visionen om, at der på det kommende klimatopmøde i København i december nås de resultater, der vil kunne dæmme op for, at klimaet løber helt løbsk.

Efter en periode med store vanskeligheder og endnu få konkrete resultater i f.eks. krigen i Afghanistan, bestræbelserne på en aftale med Iran og Nordkorea omkring deres atomprogram, med sundhedsreformen i USA og direkte nederlag efter Obamas forsøg på at få Chicago valgt som værtsby for OL i 2016 må denne vigtige fredspris være en meget kærkommen opmuntring og glæde for Obama og hans stab, der giver fornyede kræfter, entusiasme og gå-på-mod. På de kommentarer til fredsprisen, der øjeblikkeligt begyndte at indløbe fra verdens statsledere og andre prominente ledere og tidligere fredsprismodtagere er en stor glæde også tydelig, mens der som forventeligt gennemgående er kritik fra store dele af den republikanske lejr og højreorienterede grupper i USA. Ikke desto mindre er det åbenbart og med Nobels Fredspris internationalt anerkendt, at i forhold til de 8 år med Bush-administrationen spiller USA gennem Obamas initiativ en langt mere konstruktiv rolle i forhold til at imødegå klimaforandringerne, ligesom han med sin vægt på diplomati, forhandlinger og samarbejde via FN og andre internationale institutioner, har skabt et nyt klima med håb om forandring i international politik. Som leder af USA og dermed indehaver af verdens mægtigste embede er han den person, som måske kan udrette mest for en fredelig og bæredygtig udvikling i verden.

Også alle os, der usynligt i det indre er engageret i at støtte fornyelsens impuls under Barack Obama, kan med fornyet optimisme og vedholdenhed gå videre i vort arbejde. Lad os holde visionen og håbet i menneskeheden og nære dette gennem vor indre støtte via bønner, meditationer og tjenester, således at døren mellem Gudsriget og menneskeheden holdes så åben, at den intense åndelige hjælp kan fremme pionerånden, broder-/søsterskabsforståelsen og nytænkningen.

Livet i Assisi i september

Hen mod slutningen af august måned vendte jeg – hedebølge til trods – igen opmærksomheden mere mod ydre aktiviteter. Efter nogle dages samvær med en gruppe fra Danmark med meditationer og foredrag afholdt ***ASSISI MISSION*** fra begyndelsen af september i det smukkeste sommervejr rundrejsen "Italien Rundt", hvor vi dels i 4 dage fordybede os i San Giovanni Rotondo, hvor Padre Pio virkede i 52 år, dels i 6 dage i Assisi med heldagstur til Rieti-dalen. Denne rundrejse, hvor vi som samlet gruppe bevidst stod til rådighed for det indre arbejde med ***"the Spirit of Assisi",*** som ønskedes fremmet, blev så glædesfyldt, opløftende og meningsfuld, at vi på trods af forudgående tyngde og usædvanlig træthed og efterfølgende fortsatte processer og indre arbejde alle kan se tilbage på turen med taknemmelighed over at have været med til at gøre en forskel, om

end den er usynlig for de fysiske sanser. En afsluttende inspiration viste, hvordan der i San Giovanni Rotondo, i Assisi og i Rieti-dalen nu skinner en endnu stærkere "indre sol" af Kristi gyldne kærlighed, som dybere åbner for de uendeligt smukke favnende strømme af Jesu og Maria Hellige Hjerte og for de believende og healende Helligåndsvibrationer i ***"the Spirit of Assisi"***.

Lysrejsen "Italien Rundt" september 2009 – besøg på CEFID

Senere i september måned afholdt ***ASSISI MISSION*** sensommerretræten, hvor vi overgav os til ***"the Spirit of Assisi"*** under en uge, der ikke blot var velsignet med det fortsat smukke vejr, men også en sjælden fejring, nemlig en højmesse i Basilika di San Francesco, hvor 3 unge brødre aflagde evige løfter. Da jeg under alle kurser i Assisi er blevet mødt med mange spørgsmål om det franciskanske ordensliv og løfterne om lydighed, fattigdom og cølibat, dedikeres dette ***ASSISI-NYT*** til overgivelsen til Gud via de franciskanske løfter.

Højmesse med aflæggelse af evige løfter

Gennem mine nu 10 år i Assisi har jeg på tæt hold løbende fulgt de unge brødre, der studerer til præst på Sacro Convento. Mens jeg boede på CEFID, som ligger i samme bygning som Franciskanerordenens præsteseminarium, Franciscanum, var det dagligt, at jeg hørte nyt og talte med i hvert fald nogle af dem. Men også efter at jeg flyttede til min lejlighed, har vi ofte kontakt, idet hoveddøren til ejendommen med bl.a. min lejlighed ligger præcist over for Franciscanums hoveddør, og vi støder dermed ofte ind i hinanden, ligesom jeg ofte møder dem ved messer og møder på Sacro Convento eller på CEFID. På sensommerretræten var det en stor glæde, at vi kunne deltage i en af de største begivenheder for sådanne unge franciskanerne, aflæggelsen af evige løfter.

De evige løfter aflægges som regel 7 år efter af de første løfter aflægges, naturligvis forudsat at den pågældende bror eller søster føler sig parat til et sådant dybtgående kald. Løfteaflæggelsen sker under en særlig højtidelig højmesse, hvortil er inviteret familie og venner, ligesom naturligvis alle brødre og søstre, der overhovedet har mulighed for det, deltager. I en helt fuld underkirke i Basilica di San Francesco startede Padre Magrinos dygtige kor med at synge den meget smukke version af Frans' "Solsangen", som Padre Domenico Stella komponerede, mens han i årene 1920 til sin død i 1956 var leder af Basilikaens kor. Processionen af de sort- og for nogles vedkommende gråklædte brødre til højalteret var lang, og efter dem blev Biblen i guldomslag, kandelabre og røgelse båret ind efterfulgt af alle de brødre, der i hvid/guld messehagler over munkekutten var medcelebranter under messen.

De tre unge brødre, der skulle aflægge evige løfter, Fr. Daniele Li, Fr. Paolo Wu og Fr. Giovanni Wang, kommer alle fra Kina, hvor den kristne kirke forfølges og undertrykkes, og dermed er det endnu ikke muligt for kinesiske unge mænd eller kvinder at følge i Frans' og Klaras fodspor ved i deres hjemland at blive optaget i en af de franciskanske ordensgrene. I stedet trænes mange af dem i Vesten, især i Ordenens hjertecenter Assisi, og også deres videre virke som ordensbrødre og –søstre foregår stadigvæk i missioner uden for Kina. Fr. Li, Wu og Wang har dermed boet i Assisi i ganske mange år og er italiensk talende som indfødte. For de mange kinesiske gæsters skyld var messeprogrammet dog både på italiensk og kinesisk, og det var en smuk erfaring af broder-/søsterskab med Kina, at også en af bibellæsningerne og nogle bønner blev læst på kinesisk, mens de kinesiske gæster kunne følge hele liturgien ved at læse deres smukke billedsprog i programmet.

En sådan messe med løfteaflæggelse følger liturgien for en højmesse tilsat de specielle, meget inderlige kirkelige handlinger, der hører til afgivelsen af løfter. Især Helgenlitaniet, dvs. påkaldelsen i måske 20 minutter af Kristi, Marias, Ærkeenglen Michaels, alle engles og alle helgeners bønner for os er en meget inderlig og dyb erfaring, hvor jeg hver gang fornemmer, at det er som om, at døren til Guds Rige og menneskeheden åbnes endnu mere op. Mens de tre kinesiske brødre lå på maven foran højalteret som symbol på deres overgivelse til Gud, sang en af de unge maltesiske brødre Litaniet så inderligt og uendeligt smukt, at mange var dybt berørte. Billedet indsat øverst i dette nyhedsbrev viser den afsluttende velsignelse, hvor de unge brødre ligger på knæ, men også under selve løfteaflæggelsen ligger brødrene en efter en på knæ foran den ældre bror, i dette tilfælde lederen af Sacro Convento, der på Frans' vegne modtager løfterne. Et indslag efter løfteaflæggelsen er specielt rørende og glædesfyldt, nemlig det hvor de unge brødre, der netop har aflagt løfterne, hilses velkommen i den franciskanske familie, ved at alle medbrødre en efter en giver dem et knus. Det er smukt at opleve den glæde, hvormed de modtages og se voksne mænd så kærligt byde de unge velkommen i det spirituelle fællesskab.

De Franciskanske løfter

Hvad er det så for løfter, franciskanerne aflægger? Som det er gældende for alle ordensbrødre og –søstre i Den Katolske Kirke, er det de tre principale klosterløfter om et liv og virke i lydighed, fattigdom og cølibat, der med den første, "organiserede" munke- og nonneorden, Skt. Benedikts Benediktinerne er aflagt siden 500-tallet. Frans var i Middelalderen en af historiens største indre fornyere af den kristne kirke, og han viste

gennem hele sit liv og virke en dedikation og efterlevelse af disse løfter i Jesu fodspor, der for mange syntes så radikal, at det naturligvis var og er svært at efterleve dem i samme renhed. I århundrederne efter Frans og også i vor tid er der løbende refleksioner og overvejelser individuelt og kollektivt af disse løfter. Nedenfor vil jeg kort fortælle om, hvordan løfterne tolkes og leves i vor tid, sådan som jeg er bekendt med det fra samtaler med Pater Mizzi og mange andre brødre og søstre i den franciskanske Ordensfamilie.

Basilika di San Francesco – Giottos freske med lydighedsløftet

Løftet om lydighed

Dybest set gives løftet om lydighed naturligvis til Frans og Gud (eller Klara og Gud). Der er imidlertid indsat "et mellemled" i form af den overordnede i Ordenen, som den pågældende bror eller søster har, f.eks. lederen af vedkommendes hjemprovins eller klosteret/mission, hvor den pågældende tjener. Dette løfte om lydighed er blevet fulgt helt bogstaveligt langt op i vor tid. Da Pater Mizzi f.eks. i 1959 kom til Assisi, skete det efter en anmodning under lydighedsløftet fra ordenens øverste leder, Generalministeren i Rom. Han bad simpelthen Pater Mizzi om i en alder af bare 29 år at tage til Assisi for at være leder af først postulanterne og siden også novicerne. Pater Mizzi havde ikke lyst til at tage til Assisi i så stor en opgave. Han følte sig godt tilpas i sin mission som bror og præst på Malta og følte sig alt for ung til så krævende en opgave med at være leder af unge mænd under en træning til optagelse i Ordenen. Selvom Pater Mizzi gjorde opmærksom på sin unge alder, ulyst og uegnethed til denne opgave, var der intet at gøre. Han måtte forlade Malta og tage til Assisi, men håbede dog på, at udnævnelsen ikke kunne gennemføres, fordi den faktisk stred mod to kriterier i Ordenen og Kirken, nemlig som det første, at en katolsk leder skal være mindst 35 år, og som det andet skal han have aflagt evige løfter et vist antal år tidligere. Pater Mizzi opfyldte ingen af disse betingelser. Til Pater Mizzis fortrydelse kom dispensationerne dog fra både Vatikanet og fra Ordenen, men Generalministeren lovede så til gengæld Pater Mizzi, at virket som novicemaster kun

ville være for ét år. Det endte med, at Pater Mizzi var novicemaster på Sacro Convento i 12 år og i øvrigt tjente i Assisi i sammenlagt 48 år, for som bekendt viste det sig, at Gud havde en helt anden plan med Pater Mizzi, nemlig som Assisis mest betydningsfulde pioner for den økumeniske og interreligiøse dialog. Jeg husker stadigvæk, hvordan Pater Mizzi altid omtalte denne flytning fra Malta til Assisi som Guds vilje, og i dette havde Generalministeren faktisk med sin anmodning under lydighedsløftet udvirket, at den højere plan foldede sig ud, selvom Pater Mizzi ikke i starten var begejstret for det.

Det er naturligvis ikke til at sige, hvor ofte en anmodning under lydighedsløftet har været i overensstemmelse med en højere plan eller ej. Men der er i hvert fald sket den udvikling efter 1960, at det er meget sjældent, at der fra en overordnet gives en besked eller anmodning, hvori lydighedsløftet er aktivt. I dag søger man i langt højere grad at opnå enighed via dialog, og man sender som hovedregel ikke mere brødre eller søstre rundt om i verden på missioner, de ikke selv indefra føler sig kaldede eller egnede til.

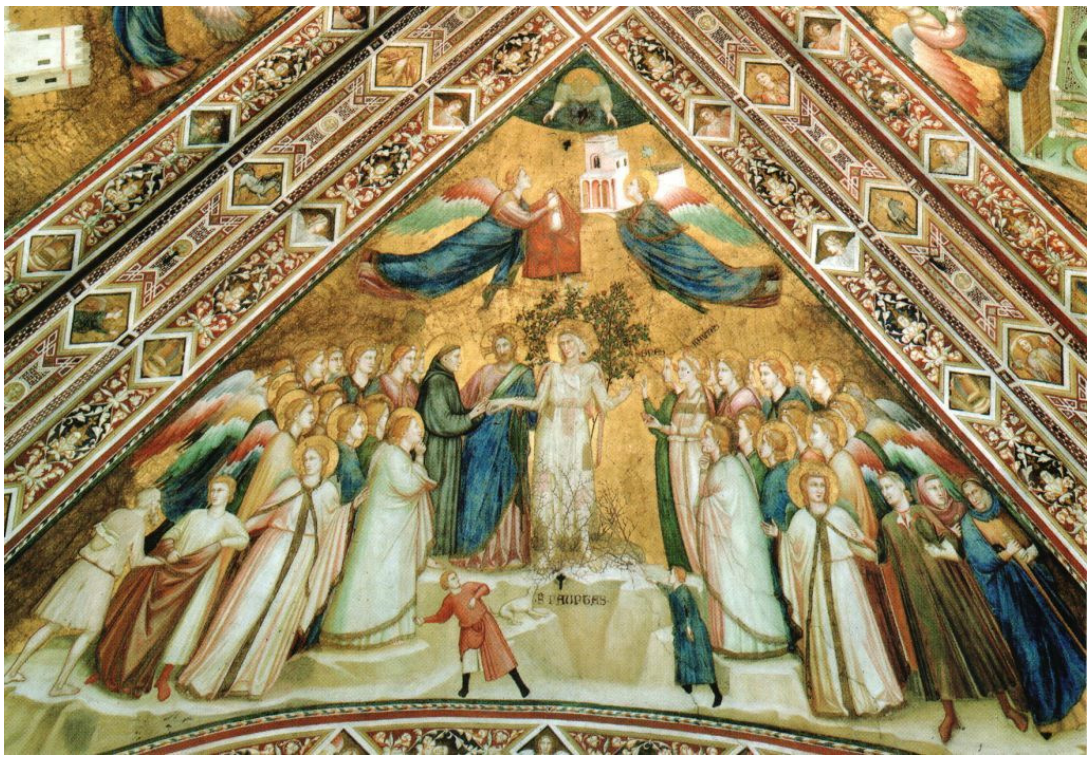

Basilika di San Francesco – Giottos freske med fattigdomsløftet

Løftet om fattigdom

Som bekendt tolkede Frans og Klara fattigdomsløftet så radikalt, at de **intet som helst** ejede. Ikke engang mad til dagen efter måtte de tiggende brødre modtage. Hvis de ved deres tiggeri blev givet mere, end de kunne spise samme dag, skulle det overskydende straks gives til andre trængende medborgere. Heller ikke deres fattige, pjaltede klæder, var deres ejendom. Mødte de et menneske, der var endnu mere fattig, skulle de give deres klæder til vedkommende. Det var både Frans' og Klaras erfaring, at denne radikalitet fremmede egoets eller Broder Æsels begærløshed samt overgivelse og fuld tillid til det guddommelige forsyn, og uden denne bogstavelige efterlevelse af Jesu fattigdom kunne de ikke være pionerer for udvikling af den menneskelige bevidsthed. Frans sagde om fattigdomsløftet, at han havde ægtet den skønneste kvinde, der overhovedet fandtes, og

som havde været enke efter Jesu død, nemlig ”Jomfru Fattigdom”, og Klara skrev en tilføjelse til den regel, som Frans havde skrevet til hende, hvori hun priste fattigdommen som det højeste privilegium overhovedet.

Tænk på hvilken effekt det har haft i Middelalderen, at to tidligere så rige og privilegerede mennesker og senere en lang række andre rige og privilegerede mænd og kvinder af egen fri vilje opgav alt materiel rigdom og tryghed for at vise vejen i Jesu fodspor – og det endda i den overstrømmende, indre glæde, som ikke mindst Frans og hans medbrødre blev så kendte for, og som stadigvæk i dag er et væsentligt kendetegn for franciskanerne, brødre som søstre. De i Middelalderen ganske få velbjærgede mennesker spærrede øjnene op, mens de langt i overtal fattige fandt håb og trøst i den åbenlyse solidaritet med deres lidelser, som Frans og Klara viste. I de efterfølgende århundreder fortsatte franciskanerbrødrene med at leve fattigdomsløftet så åbenbart, at de på grund af dette samt på grund af deres hovedfokus på hjælp til og tjeneste af den lidende befolkning, blev den nok mest populære ordensfamilie, der voksede til at blive den største på jorden, hvad den fortsat er i vor tid.

I dag leves fattigdomsidealet mindre radikalt. Ordenen har stadigvæk et hovedfokus på et liv i stor materiel enkelthed, ikke mindst som et stadigt vidnesbyrd om begærløshed og i den vestlige verden som en direkte modvægt til vor tids materialisme og overforbrug. Den enkelte broder eller søster ejer i realiteten intet, idet alt er fællesskabets, og hvis således en bror eller søster har mere brug for f.eks. en andens brors eller søsters kutte eller andet, så gives det videre. En bror eller søster kan ikke eje et hus, en bil etc., og alt hvad de ved optagelsen i Ordenen ejer, overdrages til fællesskabet. Som et eksempel er der på Sacro Convento ca. 8 simple biler (de fleste gamle Fiat Punto’er) til omkring 60 brødre. Når en bror skal på en opgave, hvortil han har brug for en bil, må han reservere sig en sådan. Der er for få biler til, at de kan bruges privat, men det er nu heller ikke det store problem, idet brødrene har meget lidt fritid, og har dermed ikke brug for privat bil. Kun én bror har fast adgang til en bil, og det er den bror, Fr. Lazaro, der tager sig af Sacro Conventos syge brødre. Han kører dem til læge, hospital, henter medicin på apoteket m.v., og derfor råder han altid over en bil. Når en bror har brug for f.eks. nyt tøj, kan han naturligvis bede Ordenen om dette, men da de alle er vidende om, at der er hårdt brug for hjælp til de fattige missioner rundt om i verden, undlader de gerne at bede om noget. Gaver fra familie og venner er dermed meget velkomne. Når jeg taler om franciskanernes forbrug, siger jeg gerne, at de lever på det niveau, som vi i Danmark måske vil kalde starthjælp. Deres bolig er sikret i form af klosteret, hvori de bor, og de får på Sacro Convento dagligt deres sunde, men enkle måltider. Lommepengene på Sacro Convento beløber sig til euro 30 pr. måned, hvilket ikke er nok til en daglig kop kaffe i en café, og ferier er der så lille et beløb til, at den for langt de flestes vedkommende ikke kan gå til hjemlandet, men måske kan holdes på et andet kloster i Italien, hvis de har brug for at komme lidt væk fra det daglige travle liv i Assisi.

Når jeg har været sammen med Fr. John Kapenda fra Zambia i enten Assisi eller i Rom, har jeg indimellem tilbudt ham en kop kaffe i en café. Han har altid venligt afslået, idet han hellere ville have en lille donation, som han kunne give videre til de fattige i Zambia.

Som Frans og Klara gjorde det, tolkes fattigdomsløftet også i vor tid langt videre end blot den materielle fattigdom. Idealet gælder således også den følelsesmæssige og mentale ”fattigdom”, det vi også kan kalde personlighedens ”gennemsigtighed” eller egoets

gradvise given slip på alle de mekanismer, der ”spærrer” for overgivelse og udvikling af kærlighedsevnen, f.eks. vrede, mistillid, stolthed, etc. Jeg husker, hvordan en af mine venner, en bror der nu tjener på Malta, altid sagde, at hans ”ledestjerne” var ”ikke-tilknytning” eller ikke at holde fast. Hvis der f.eks. var brug for ham i en anden mission – han har tjent mange steder på jorden – skulle han være rede til konkret, følelsesmæssigt og mentalt at give slip i forhold til det sted, hvor han måske følte sig godt tilpas og tryg. Med denne tolkning træner alle brødre og søstre i, at fattigdomsløftet er vejen mod en frigjorthed af materielle samt lavere følelsesmæssige og mentale behov, og at denne gradvist større frigjorthed er ensbetydende med en dybere overgivelse og et dybere uselvisk virke i fodsporene på Frans og Klara.

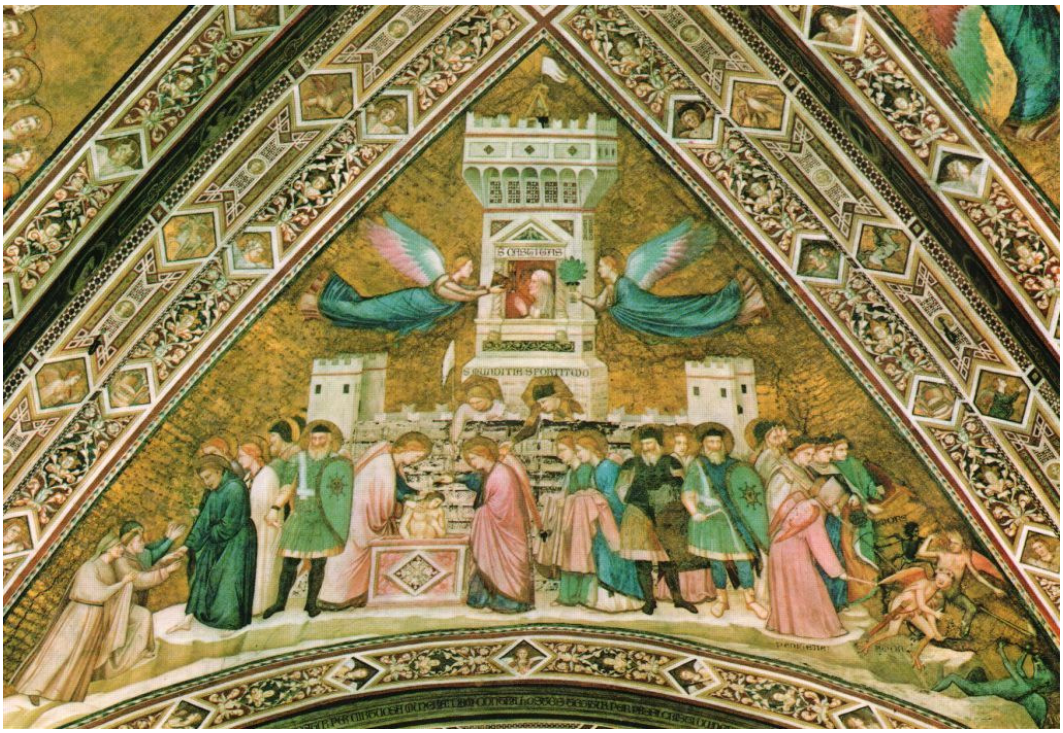

Basilika di San Francesco – Giottos freske med cølibatløftet

Løftet om cølibat

Som på Frans' og Klaras tid afgives løftet om cølibat også i dag helt konkret, dvs. at en bror eller søster vælger et liv uden partner og biologiske børn i en bestræbelse på at stille hele sin tid, energi og sit virke til rådighed for Gud og arbejdet med at manifestere Guds Rige på jorden. Pater Mizzi fortalte mig, hvordan han og medbrødrene i deres ungdom ikke vidste, hvad dette løfte egentligt indebar af ofre og overgivelse, simpelthen fordi de ikke vidste noget om seksualitet, endsige at seksualiteten mellem en mand og kvinde var måden at sætte børn i verden på. Først da Pater Mizzi var i begyndelsen af 20'erne fandt han ud af, hvordan hans biologiske søstre og brødre var kommet til verden. Han troede, at det var Gud, der en dag havde lagt den lille baby foran huset. Og det på trods af, at Pater Mizzis mor i hans barndom 6 gange gik gravid i 9 måneder og fødte alle 7 børn i hjemmet.

Med den større åbenhed og viden om tidligere tiders tabuer er det i dag anderledes. Søstre og brødre er fuldt vidende om cølibatløftets idealer og konsekvenser, og i øvrigt optages de i vor tid som regel først, når de har levet et normalt seksualliv, dvs. de er væsentligt

ældre end tidligere. F.eks. var Pater Mizzi kun 16 år gammel, da han blev optaget som postulant i Ordenen. Så ung en alder var helt almindelig tidligere, mens de fleste brødre og søstre, der i vor tid optages, er i 20-erne eller ældre. Der er ligeledes i dag åbenhed om, at en afgivelse af cølibatløfte i sig selv ikke transformerer den naturlige kropslige seksualdrift, men at det er en lang og vanskelig proces at overgive denne drift til Gud med det mål, at seksualenergien transformeres til højere spirituel energi.

Naturligvis er det et offer at vælge et liv uden en fysisk kærlighedspartner og uden at kunne få egne, biologiske børn. Når jeg har talt med brødre om dette, har de ofte sagt, at de ser alle jordens børn som egne børn. Alligevel er det nok det løfte, der som oftest ligger til grund for, at en bror eller søster vælger at udtræde af en Orden – netop for at gifte sig og få børn. En sådan udtræden sker ofte i 30-40 års alderen, hvor det "biologiske ur" begynder at tikke mod enden.

Havde en bror eller søster aflagt evige løfter, var det tidligere ikke muligt at udtræde af en Orden, idet tilladelsen simpelthen ikke blev givet. Hvis vedkommende alligevel forlod Ordenen, ville konsekvensen være, at den pågældende blev ekskommunikeret, dvs. afskåret fra Kirkens fulde fællesskab i form af nadvermodtagelsen. På dette punkt er der også i dag en langt større åbenhed og accept. Det er naturligvis en stor og svær beslutning for en bror eller søster at forlade en Orden, fordi vedkommende måske ønsker at gifte sig. Men når han/hun har truffet beslutningen, gives tilladelsen af Ordenen, og der er ingen konsekvenser i forhold til vedkommendes tilknytning til kirken og ej heller i forhold til den broder-/søsterskabsfølelse, der hersker mellem den udtrådte og de øvrige regulære brødre og søstre. Vi har en amerikansk tidligere ordensbror på Sacro Convento, der i dag er lægbror (dvs. han er udtrådt af den regulære orden og er frigjort fra sine løfter). Han bor nu i Perugia, men arbejder fortsat i Sacro Conventos informationskontor og guider pilgrimme i Basilikaen.

Festen for Frans

Hvert år i september og oktober måned har vi en helt særlig begivenhed i Assisi, som vi bruger megen tid og kræfter på, nemlig den store fest for Frans' overgang. Vi starter allerede d. 24. september og under den 9 dages Novena - til og med d. 2. oktober - samles de fleste af os brødre og søstre og mange andre mennesker fra Assisi og omegn i Basilica di San Francesco til en særlig messe, som afsluttes med procession til Frans' grav, hvor vi efter særlige bønner til Frans til slut åbner os for at modtage hans velsignelse. Gennem disse 9 aftener forbereder vi os i det indre på den ekspansive, kraftfulde spirituelle fejring for Frans' overgang, der tager sin begyndelse d. 3. oktober om aftenen. I Porziuncola, hvor Frans døde, er der naturligvis en særlig andagt i den stopfyldte Basilika, men også i Basilica di San Francesco strømmer hundreder af mennesker til den meget smukke aftenmesse, hvor koret så inderligt synger deres hyldest til Frans. Det er meget bevægende at være med til denne messe i Basilikaen, hvor jeg fornemmer Frans' nærvær så stærkt og inderligt, og det er helt tydeligt, at det store væsen, der inkarnerede som Frans af Assisi, fortsat har stor opmærksomhed på alle dem, der kommer til Assisi. Det er noget helt særligt og meget stemningsfyldt at være i Assisi denne aften. Efter mørkets frembrud tændes levende lys i mange vinduer, og klostrene har opsat brændende haveblus. Når det er blevet helt mørkt, omkring kl. 20.00, begynder kirkeklokkerne i Assisi og dalen at kime for at markere tidspunktet for Frans' sidste åndedrag. Hver gang tænker jeg bevæget på, at dette har de gjort i nu snart 800 år, og alligevel synes Frans at være mere levende tilstede end måske nogensinde!

Den næste dag, d. 4. oktober, foregår fejringerne i Assisi, især i Basilica di San Francesco, men også i alle øvrige kirker er der dagen igennem festmesser. De særligt inviterede politikere, kulturpersonligheder og religiøse ledere ankommer tidligt om morgenen til Assisi sammen med de nok flere tusinde pilgrimme, som hvert år vælger at deltage i festen. I år var det regionen Basilicata i Syditalien, som kom med olien til den fredslampe, der evigt brænder i krypten med Frans' grav. Jeg tror, at jeg talte op til 50 borgmestre fra regionen, der blandt de kirkelige og øvrige politiske ledere, repræsenterede denne del af Italien. Også den italienske stat sender ledende repræsentanter fra regering, politi m.v., ligesom naturligvis kardinalen fra Vatikanet og de fleste generalministre i Den Franciskanske Familie er til stede. Efter modtagelse på Assisis rådhus på Piazza Comune går de inviterede i en lang procession gennem Assisis gader til Basilikaen anført af trompetister og fanebærere, der er klædt i farvestrålende middelalderdragter. I Overkirken samles de alle til den højmesse, der i antallet af koncelebrerende biskopper og præster er årets allerstørste i Assisi – nok op mod 200 præster forestår messen. Vor kære korleder, Padre Magrino, har samlet hele sit store kor og orkester, som via deres uendeligt smukke musik og sang hjælper til at nedfælde de ekspansive guddommelige strømme, der løfter messen op i ekstatisk glæde. Højmessen transmitteres direkte af det statslige fjernsyns hovedkanal, RaiUno, således at alle har mulighed for at overvære den, ligesom der er opsat storskærme uden for Basilikaen. Når den 1½ times messe er slut, og den lange procession af biskopper og præster har forladt alteret, er det tiden for taler, både fra de politiske ledere og fra Den Franciskanske Familie, hvor det er traditionen, at det er generalministeren for Ordenen OFM Conv., som giver det franciskanske budskab om fred altid med den indledende hilsen, som Frans brugte: ***"Må Herren give dig fred".***

Festen for Frans – vesper med velsignelse af Frans' velsignelse af broder Leone

Dagen fortsætter med højmesser hver time i Basilica di San Francesco, således at også de mange pilgrimme, der er strømmet til, har mulighed for at deltage direkte i den spirituelle fejring og modtage kommunion. Vi slutter fejringen om eftermiddagen med en meget smuk vesper, hvor koret igen synger. Efter vesperen går vi i procession til pladsen foran Overkirken, hvor hovedcelebranten i tårnet på Overkirken velsigner Italien og hele verden med den monstrans, som indeholder Frans' håndskrevne velsignelse af Broder Leone. Mod alle 4 verdenshjørner løfter han monstransen – et øjeblik, hvor stilheden falder intenst over de mange hundrede, der overværer andagten. Under messerne i dagens løb er grene fra oliventræerne, der vokser ned af Sacro Conventos skråninger, blevet velsignet, og som en særlig fredshilsen fra Assisi har vi mulighed for at modtage en sådan velsignet olivengren.

Jeg har nu i 8 år deltaget i denne fest for Frans, og hvert år oplever jeg med stor glæde, hvordan Frans og hans idealer er så intenst levende i den italienske folkebevidsthed, at alle synes at have bevågenhed på Frans' festdag. Det er for mig næsten ikke til at forstå, at det faktisk er 800 år siden, at "il Poverello" (den lille fattige) afsatte sine dybe spor og efterlod en arv, der er så universel, at den også i dag er en dyb inspirationskilde. I vor tid er det endda ikke kun Italien eller Den Katolske Kirke i Italien, der nærer hengivenhed for og søger at tage ved lære af deres elskede skytshelgen. Alle steder jorden over, hvor der er franciskanere, og det er der på alle kontinenter, markeres Frans' overgang. Fra min Ordens søstre i Washington modtog jeg festhilsner med smuk beskrivelse af, hvordan de sammen med øvrige franciskanske søstre og brødre i USA's hovedstad og mange tilstrømmende fejrer både aftenen for Frans' overgang og hans festdag.

Som bekendt, strømmer alle religioner, traditioner og kulturer fra hele verden til Assisi for at lade sig inspirere af Frans, Klara og ***"the Spirit of Assisi".*** Det er meget mærkbart for mig, at Gudsriget benytter denne særlige lejlighed, hvor så mange samles i Assisi og i øvrigt også verden over i katolske kirker for at fejre Frans' festdag. Allerede fra Novenaens start går det ekstraordinære indre arbejde med at intensivere ***"the Spirit of Assisi"*** i gang, og under selve de to festdage er det så intenst, at jeg er ganske "groggy" samtidigt med, at det er en glæde for mig at være bevidst om, at netop denne intensitet i det guddommelige arbejde via ***"the Spirit of Assisi"*** vil være en større berigelse af de mange tilstrømmende, således at de kan drage hjem til deres respektive virke med større entusiasme, idealisme og gå-på-mod.

Har du lyst til at læse mere om Frans' overgang og den årligt tilbagevende fest, kan du finde nærmere beskrivelser i tidligere nyhedsbreve fra oktober, især ***ASSISI-NYT – oktober 2005***, som også indeholder den smukke historie om Frans' sidste tid og overgang.

Koncert i Basilica di San Francesco d. 17. september 2009 med indvielse af fresken "the final Judgement"

Restaurering af Underkirkens kor

D. 17. september var en anden festdag i Assisi, idet vi kunne indvie koret bag højalteret i Underkirken, som har gennemgået en omfattende restaurering, og som derfor har været lukket siden sidste jul. Til Padre Magrinos kors fremførelse af en af Padre Domenico Stellas meget smukke og kendte kompositioner, "Missa Pro Defunctis", sad vi i en stopfuld kirke og betragtede det veloverståede restaureringsarbejde i fresken "Den sidste Dom". I min vildeste fantasi havde jeg ikke forestillet mig, at den tidligere så mørke og dystre freske, som jeg faktisk ikke havde brudt mig særligt om, kunne blive så smuk, lysende og farverig. Alle enkeltheder i fresken med den opstandne og sejrsrige Kristus som centrum omgivet af Maria, helgener, franciskanere og mange andre mennesker står så klart og lysende i alle sine enkeltheder og detaljer, at det nu er en oplevelse fyldt af glæde at betragte den. Som i en central rolle i Guds store forløsningsarbejde står en usædvanligt smuk udgave af Ærkeenglen Michael, som jeg lige i øjeblikket er blevet så glad for at betragte og reflektere over, når jeg hver søndag sidder til højmesse i Underkirken, at jeg har "svigtet" min hidtil yndlingsfreske af Giotto, Jesus med de tolv disciple under den sidste nadver.

Skal du til Assisi, kan du glæde dig til at se den smukke, nyrestaurerede freske i hvælvingen i Underkirkens kor.

Udsnit af fresken "The Final Judgement" efter restaurering i 2009
Koret i Basilica di San Francesco

Foreningen ASSISI MISSION

Det er nu 2½ år siden, at Pater Mizzi og jeg med gode venners hjælp stiftede den idealistiske, non-profit forening ***ASSISI MISSION.***

Foreningen blev stiftet for at skabe et netværk af mennesker, der både på ydre og indre måder støtter og dedikerer sig til arbejdet for Menneskehedens enhed via ***"the Spirit of Assisi"***. Når vi er flere, der åbent og bevidst står sammen om aktiviteterne, er det muligt at intensivere den guddommelige hjælp igennem det indre og ydre netværk, der sammen med talrige andre netværk Jorden over fremmer Guds plan med at realisere den menneskelige families enhed.

Når jeg kigger tilbage på disse 2½ år med foreningen, kan jeg med glæde konstatere, hvordan den har medvirket til en væsentlig styrkelse, udvidelse og udvikling af missionen, ikke mindst opgaven, hvor medlemmer tager på en spirituel lysrejse med ***"the Spirit of Assisi".*** I maj 2008 var vi således nogle medlemmer, der rejste rundt i Italien, en opgave vi fortsatte i september i år, ligesom vi var i Polen i maj i år. En af de største opgaver i 2010 bliver lys- og gralsrejsen i maj/juni måned til Washington, hvor vi især står til rådighed for det indre arbejde for gralen i Det Hvide Hus, men også Washingtons andre indstrømningsfoki skal styrkes. 2010 kommer også til at byde på atter en rejse

”Italien Rundt”, ligesom aktiviteterne i Assisi samt i Danmark og Norge fortsættes. Foreningens virke med støtte til menneskehedens enhed via den økumeniske og interreligiøse dialog er styrket, og samarbejdet med Padre Silvestro og CEFID er gået ind i en ny fase, idet nogle af kurserne i Assisi i 2010 vil blive afholdt på CEFID, ligesom det for medlemmer af foreningen vil kunne være muligt at bo på CEFID under individuelle ophold i Assisi.

Også det særlige nyhedsbrev, der 3-4 gange om året alene går til medlemmer, ***”ASSISI MISSION NYT”,*** har betydet, at jeg kan på dybere måde kan dele erfaringer med medlemmer, ligesom den særlige meditationsgruppe ”hyrdegruppen” har betydet en meget væsentlig styrkelse af det indre arbejde med ***”the Spirit of Assisi”.***

I den fortsatte skabelse af dette ydre og indre netværk, der kan intensivere Guds arbejde gennem ***”the Spirit of Assisi”,*** indbyder vi naturligvis fortsat til medlemskab. Hvis du føler dig beriget af at læse ***ASSISI-NYT*** og føler dig dedikeret til foreningens formål, vil vi opfordre dig til at indtræde som medlem. Du kan læse mere om foreningen på hjemmesiden under profil, som også kan åbnes via følgende link:

http://www.assisimission.net/images/stories/brochurer/foreningen.pdf

Det årlige medlemsgebyr er DKK 200. Du er naturligvis velkommen til at kontakte mig pr. mail vedrørende foreningen.

Med ønsket om et smukt efterår sender jeg kærlige hilsner – fred og alt godt fra Assisi

Bente

ASSISI MISSION ♦ c/o Bente Wolf
Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Italy
tel: +39 075 8155 278 ♦ e-mail: bente@assisimission.net
web: www.assisimission.net